

den vel ikke, det vil sige, at den ikke er intensiv i den Forstand, hvori dette Ord ved tidligere Forhandlinger er blevet taget, det indrømmer jeg. Men paa den anden Side har Bøiestrafpen en Fordel, som ikke helt maa overses, den nemlig, at 1 Dags Bøiestraf svarer til 3 Dages Bagtarrest og 1 Dags streng Bøiestraf svarer til 6 Dages Bagtarrest, saa at man altsaa paa een Dag kan faae afgjort en Forseelse, som ellers vil koste Manden 3 Dage eller 6 Dage. Det kan man ikke ved at bruge den Straf, der staar nærmest ved Bøiestrafpen i Intensitet, nemlig det mørke Fængsel, dels paa sædvanlig Kost og dels paa indskrænket Kost, idet nemlig mørkt Fængsel slet ikke er nogen Straf, naar den ikke ubstrækkes idetmindste over nogle Dage. Det er slet ikke nogen Straf for en stor Mængde af de Mennesker, der ville isalde denne Straf. Ja, jeg veed godt, at, hvis Nogen af os skulde spærres inde i mørkt Fængsel blot i 24 Timer, vilde vi søge det som en meget betydelig Straf; men de Godtfolk, som i Realiteten hjemfalde til denne Straf, ville — det tror jeg nok, at Enhver, som kender lidt til disse Forhold, vil indrømme — befinde sig taalelig vel ved at sidde i mørkt Fængsel. De sove i Neglen Størstedelen af Tiden boet, det er utroligt, hvad saadan en Mand kan sove, naar han faar No dertil. For saadan en Mand vil det at komme i mørkt Fængsel være en meget ringe Straf og en meget uvirksom Straf, hvorimod Arresten i Bøien dog mulig kan antages at ville ramme ham. Er det ikke nogen legemlig Straf, saa er det, om jeg saa maa sige, en mental Straf, man flaar, om ikke Andet, saa Mandens Fantasi, ved at slutte ham i Jern. Dernæst har Arrest i Bøien den Fordel, at den kan bruges i meget smaa Kvantiteter, om jeg saa maa sige. Man kan sætte en Mand i Bøien f. Ex. i sex Timer; hvilken anden Straf kan man egentlig finde paa, som man dog kan have noget Haab om, at den vil have nogen Virkning, naar den kun skal vare sex Timer? Jeg veed ikke nogen anden Straf. Det er en Fordel ved Arrest i Bøien, at det er en Straf, som selv om den bruges i meget smaa Maal, dog forhaabentlig ikke ganske vil forfeile sin Virkning. Jeg vil ligeoverfor det 1ste Medlem for 11te Kred (Termansen) fastholde een Ting, og jeg tror det Samme var Tilfældet med det ærede Medlem for 2den Kred (Hæle), at nemlig begge indrømmede, at der kunde være Nødvendighed for at bruge Bøiestrafpen i Krigstid, selv om man ikke havde den i Fredstid. Jeg vil dertil blot fremhæve, at det ikke kan erkjendes for nogen hensigtsmæssig Ting at have forskellige Straffe i Krigstid og Fredstid. Det, at Armeen skal ligesom gaa over til et andet Straffesystem, fordi den bliver sat paa Feltfod, er ikke nogen hensigtsmæssig Ting. So mindre iginefaldende man kan gjøre Overgangen fra Fredsfod til Feltfod, desto bedre er det.

Allerede derfor tror jeg, at der med Hensyn til den Straf, som man vil blive nødt til at bruge under Feltforhold, maa være idetmindste en Mulighed for, at man kan bruge den ogsaa under Fredsforhold. — Angaaende Silseparagrafen skal jeg ikke sige ret mange Ord. Jeg tror, at, hvis vi gik ind paa den Ændring, som er foreslaaet af Mindretallet under Nr. 5 til § 121, vilde det være det Samme, som om vi udtryffeligt godkjendte den Forestilling, at Befalingsmanden kun har Befalingsret i det Dieblit, han er i Uniform, og at han, naar han aflæder sig Uniformen, dermed ogsaa aflæder sig den Myndighed, han har fra Kongen. En saadan Opfattelse er i og for sig aldeles faalt, og jeg tror ikke, at man skal paa en vis Maade godkjende den eller idetmindste tage en Bestemmelse, af hvilken Folk meget let ville fristes til at antage, at denne Opfattelse var godkjendt. Jeg tror altsaa, uagtet jeg i og for sig har overordentlig lidet tilovers for § 121, at da den nu engang er kommen ind, ere vi nøbte til at fastholde den, og i den Form, hvori den er kommen ind. — Den tredje væsentlige Ændring, som det ærede Mindretal har foreslaaet, gaar ud paa, at Straf af simpelt Fængsel paa Vand og Brød skulde gaa ud af Omraadet for den arbitrære Straf. Jeg er bange for, at den Benværelse, som denne Straffemyndighed har faaet, arbitrær Straffemyndighed, har medført en noget urigtig Opfattelse af denne Straffemyndigheds Natur, en Opfattelse, som om den arbitrære Straffemyndighed var en Art af tyrkisk Justits, der gjaldt ved Armeen og Krigsmagten i det Hele taget. Det er den i Virkeligheden slet ikke. Den arbitrære Straffemyndighed er bunden ved akkurat lige saa strenge Love, som den dømmende, eller rettere sagt ved de selv samme Love. Den, der idømmer Straf arbitrært, er bunden akkurat indenfor selvsamme Grænser og forpligtet til at dømmе i Henhold til den samme Lov, som Krigsretten er forpligtet til at dømmе efter. Hele Forskjellen mellem en arbitrær Kjendelse og en Krigsretsdom er den, at der ingen Præmisses gives til den arbitrære Kjendelse, at den erebæres strax, og at den sælbes af een Mand, istedetfor at Krigsretsdommen sælbes paa en vis Maade af 13; altsaa den Betryggelse, der ligger i Krigsretten, ligger egentlig kun deri, at der er Flere til at sælde Dommen. Den arbitrære Straf dikteres paa ingen Maade saadan paa fri Haand ud af Hovedet. Jeg vil ikke tale om, at i mangfoldige Tilfælde vil den Jurisdiktionschef, der ikjender arbitrær Straf, anse det for rigtigst, inden han skrider dertil at tale med sin Auditor om Tingen, naar der er et Spørgsmaal, der er ham tvivlsomt, og naar han har faaet denne Tvivl løst ved at tale om Sagen med Auditøren, ikjender han arbitrær Straf. Staar Sagen ikke aldeles klart for Jurisdiktionschefen, ere f. Ex. de Fatta, der høre til at dømmе om Tingen, ham